

Ο μονόλογος της Μαρίας

ΗΤΑΝ ΣΑΒΒΑΤΟ. Μόλις είχα σχολάσει από το μάθημα και κατέβηκα στη Φιλολάου για να μου φτιάξουν τη βελόνα του πικ-απ επειδή είχε χαλάσει αλλά ήτανε κλειστός... Λοιπόν, κατέβηκα κάτω στον Άγιο Αρτέμη και την άφησα εκεί.

Ανεβαίνω στο σπίτι, είχε έρθει ο μπαμπάς μου... Δε σκέφτηκα καν, ας πούμε, να τους πάρω τηλέφωνο, να τους πω ότι για είκοσι λεπτά θα πάω εκεί... Και μου λέει «Πού ήσουν;». Δεν πρόλαβα να τελειώσω, να πω πού ήμουνα, και μ' αρχίζει στις σφαλιάρες. Το δεξί μου μάγουλο πονούσε για μια βδομάδα απ' τις σφαλιάρες. Πατάω κι εγώ τις φωνές... Ε, όπως και να το κάνουμε, είχα δίκιο. Δεν έπρεπε εκείνη τη στιγμή να πέσει ξύλο... Του λέω «Εφόσον δε μ' εμπιστεύεστε εμένα και πρέπει να υπάρξει κόσμος να βεβαιώσει που πήγα και τι έκανα, πηγαίνετε τώρα στη Φίλιπς, στον Άγιο Αρτέμη, και ρωτήστε κι έναν κύριο που με είδε,

γνωστό μας, να δείτε ότι είναι εκεί η βελόνα». Και εντωμεταξύ είχα περάσει κι από μια φίλη μου, τη Γιούλη, και του λέω, «Πήγαινε και από τη Γιούλη να ρωτήσεις...» Λοιπόν, στέλνει τον αδερφό μου, αλλά εντωμεταξύ η κοπέλα είχε φύγει εκείνη την ώρα και άρχισε πάλι τα ίδια, να με χτυπάει. Και μου λέει, «Τέλος πάντων, εγώ θα σε σφάξω εσένα», λέει, «δεν θα μου ντροπιώσεις εσύ το όνομα» και κάτι παρόμοια. «Δεν τα σηκώνω εγώ κάτι τέτοια». Του λέω, «Μπας και νομίζετε ότι η ζωή μου είναι ευχάριστη έτσι όπως... διαμορφώνεται;» Μου λέει, «Εφόσον δεν σ' αρέσει η ζωή σου, πήγαινε αυτοκτόνησε». Του λέω, «Αν είχα τη δύναμη και το κατάλληλο φάρμακο που να με άφηνε μπαμ και κάτω θα το έκανα, να 'στε σίγουρος». «Α, μωρή αλήτρα», η απάντηση.

Και την επόμενη μέρα, τη Δευτέρα, γιόρταζε, ήταν της Παναγίας, δεκαπέντε Αυγούστου – και την Κυριακή το πρωί ήρθε και άρχισε να με γλύφει σαν το σκυλάκι... Όταν χτυπάς ένα σκυλάκι, για να το καλοπιώσεις μετά πρέπει να του δώσεις και τα απαραίτητα χάδια... Το ίδιο μου κάνει κι ο πατέρας μου... Γιατί με είχε χτυπήσει άσκημα, εγώ εκνευρίστηκα πάρα πολύ, φώναζα τρομερά και με κατάλαβε επειδή είμαι νευρική ότι δεν έπρεπε να μου φωνάζει άλλο... Και μου λέει, «Τι δώρο θες να σου κάνω; Διαθέτω δύο χιλιάδες». Του λέω «δεν χρειάζομαι»,